זאלת
לשוויון וזכויות אדם

# הבטחת שקיפות

## מניעת טיוח בפרשות בטחוניות והגנה על זכות הציבור לדעת


**מאת:**

**עו"ד מור הרניק בלום, מנהלת תחום קידום מדיניות**

**עינת עובדיה, מנכ"לית**



**נייר מדיניות 9 ג'**

**ישראל, יוני 2021**



© כל הזכויות שמורות



עריכה: מיכל עברון יניב

# תקציר מנהלים

בישראל אסירים ביטחוניים זוכים ליחס חריג. הם זוכים לייצוג משפטי המגביל, בין היתר, את יכולתם לבחור את עורך דינם ולהיות מיוצגים כרצונם בהליך. **בתוך כך, הרשויות עושות, במשך שנים, שימוש לרעה בהוצאת צווי איסור פרסום גורפים ובהטלת צנזורה ואיפול רחבים בכל הקשור לעבירות מסווגות ולאסירים בטחוניים.**

ככל שמדובר בבקשת צוו איסור פרסום מטעמים ביטחוניים, בתי המשפט והשופטים נותנים לרוב יד חופשית למערכת הביטחון. הם מאשרים את מרבית הבקשות וכך הופכים בפועל למעין חותמת גומי. כמו כן, תחת לחץ רשויות הביטחון והפחד מפני התעמרות, המשפחות משתפות פעולה עם צווי איסור הפרסום הגורפים של בתי המשפט. זוהי מציאות מסוכנת שחרגה כבר מזמן הרבה מעבר למדרון חלקלק, שבה **מערכת הביטחון לא רק שומרת שמידע בטחוני וחסוי לא ידלוף – מטרה ראויה וחשובה לכל הדעות, אלא גם מטילה איפול ואיסור פרסום גורפים על כל פרט שולי וטפל, שכלל אינו רלוונטי לעניינים בטחוניים סודיים הדורשים חשאיות.** למעשה נראה, שצווי איסור הפרסום לא מיועדים רק למנוע פגיעה אמיתית, קרובה וודאית בביטחון המדינה. תכליתם גם לחסום כל חשיפה שתציג את רשלנותה וכישלונותיה של מערכת הביטחון[1]. **תחת מעטה החשאיות המוחלט הזה, עולה סכנה מוחשית של טיוח פרשיות חמורות, וכן פגיעה ממשית בשקיפות ובאמון הציבור, ופגיעה בזכות הציבור לדעת.**

יש אף לתת את הדעת על כך שהיכולת למנוע כיום מידע חסוי הולכת ופוחתת במציאות הדיגיטלית הנוכחית. בה בעת, מתגברת הסכנה שהציבור, שממילא נחשף למידע במהירות וללא בקרת מהימנותו, עלול להיות אף מוזן במידע שגוי ומזיק.

המציאות הזו **מחייבת אותנו לערוך חשבון נפש לגבי סוגית האסירים הבטחוניים ועבירות בטחוניות מסווגות ממספר זוויות, ביניהן כאלה שלוקחות בחשבון גם זכויות אדם. בתוך כך, עלינו לתת את הדעת על השימוש הלא ראוי שעושות הרשויות ומערכת הביטחון בצווי**

[1] יוסי מלמן, **שוב "אסיר איקס" ושוב מערכת הבטחון נכשלת בניהול המשבר**, הארץ 7.6.2021

**איסור פרסום גורפים, ולהסדיר את האיזון הראוי בין שמירה על בטחון המדינה לבין <u>זכות הציבור לדעת.</u>**

לפיכך, ועל רקע הפרשה האחרונה שנחשפה בה נודע על מותו של קצין מודיעין בכלא הצבאי ולאחר בחינה של שורת פרשות דומות נוספות כגון פרשת האסיר X משנת 2010, אנו מפרסמים את נייר מדיניות זה הקורא לעגן בחקיקה הסדר שיאזן בין דרישות בטחון המדינה לבין זכות הציבור לדעת.

מכון זולת – לשוויון וזכויות אדם, מציע לקבוע הסדר שיבטיח את האיזון הנכון והראוי בנסיבות העניין. אנו מציעים לתקן את **<u>חוק השיפוט הצבאי</u>** על מנת למנוע קיומם של **מצבים בהם ישנם בישראל עצורים או אסירים שעצם היותם עצורים או אסירים ידוע רק לרשויות הביטחון;**

וכן לתקן את **<u>חוק חופש המידע</u>** כך ש**על הרשות הציבורית יהיה להפריד בין המידע אשר בגילויו יש חשש לפגיעה בבטחון המדינה לבין מידע שבגילויו אין חשש כזה.**

בכך, המידע הסודי והחשאי יישמר סודי וחשאי ולא יפורסם, אולם יפורסם מידע שניתן לגלותו ללא חשש, ושגילויו ופרסומו יתרמו לזכות הציבור לדעת ויצמצמו את הפגיעה בה.

יצוין, כי אחד מנושאי הדגל שמקדם מכון זולת הוא נושא השקיפות. זהו הנייר השלישי מסוגו בסדרת ניירות המדיניות שלנו להבטחת שקיפות מירבית בישראל.

# רקע

בימים האחרונים התפרסמו דיווחים על קצין ששירת באגף המודיעין בצה"ל, אשר נעצר בחודש ספטמבר האחרון במתקן כליאה צבאי, הועמד למשפט ובתוך כך הואשם בעבירות חריגות ומסווגות, ולפני כשבועיים מת בנסיבות האסורות, בשלב זה, בפרסום.[2] על פי דרישת צה"ל, ובמשך למעלה מחצי שנה, כל הדיונים בפרשה נערכו בדלתיים סגורות ומבלי לעדכן את הציבור. צווי איסור פרסום גורפים הוצאו ביחס לכל הדיונים ולכל הפרטים המזהים ביחס לקצין,[3] ובשל חומרת העבירות או סיווגן, אפילו משפחתו הקרובה לא ידעה במה הוא מואשם, וכתב האישום הושחר כמעט כולו.[4]

מאופן התנהלותם בפרשה זו ודומותיה, עולה הרושם כי ככל שהדברים היו תלויים רק בצה"ל, במערכת הביטחון, וברשויות המדינה – מוטב היה לו היה ניתן **להסתיר לחלוטין** את **העבירות** שביצע הקצין, את **העובדה שבוצעו** עבירות, את סיבות **מעצרו** ואת **נסיבות מותו**.

כאמור, הפרשה הנוכחית אינה מקרה בודד של השתקה וצנזורה צבאיות וביטחוניות. פרשה מפורסת שקדמה לה היא זו של האסיר X. עניינה בן זיגייר, איש מוסד שעלה לישראל ממלבורן שבאוסטרליה, ושהוכנס למאסר בבידוד מוחלט, בנסיבות עלומות, ובסופו של דבר מת בשלהי שנת 2010. לפי המסמכים הרשמיים הוא התאבד, ונמצא תלוי בתאו.

בזמנו, **המדינה הסתירה את המקרה כולו, בכלל זה, את <u>עצם קיומו</u> של זיגייר כעציר.** מאמצים רבים הושקעו על מנת למנוע סיקור תקשורתי או טיפול בפניות של ארגוני זכויות אדם שביקשו לחשוף את הפרטים. יתר על כך, על פי הדיווחים, החזקתו נשמרה תחת מעטה סודיות כה חריף, עד שאפילו הסוהרים בבית הכלא איילון לא ידעו את זהותו. צו איסור הפרסום שהוציא אז בית המשפט על פרטי הפשרה אסר אף על חשיפת עצם קיומו של הצו, ושב"כ מנע כל דיווח בנושא.[5]

---

[2] יניב קובוביץ, **צה"ל: קצין המודיעין שנכלא ומת לא הואשם בריגול, בגידה או מגע עם סוכן זר**, הארץ 3.6.2021

[3] יניב קובוביץ, **קצין מודיעין נכלא, הואשם בעבירות מסווגות ומת בנסיבות אסורות בפרסום**, הארץ 1.6.2021

[4] גלית הראלי, **באמצע היום, בדרכו לדירתו בתל אביב על קורקינט, נעצר קצין המודיעין והוכנס לאוטו**, המקום הכי חם בגיהנום 6.6.2021

[5] **צפו בתחקיר האוסטרלי: תעלומת איש המוסד שהתאבד בכלא והשאיר אישה ושני ילדים**, YNET 13.2.2013

בעקבות פרסום הפרשה בערוץ טלוויזיה זר, ודיווחים נוספים בעניינה, חשפו נשיאת זולת כיום זהבה גלאון (אז חברת כנסת), והח"כים דב חנין ואחמד טיבי במליאת הכנסת את שם האסיר ובתוך כך את שורת המחדלים שנלוו לפרשה, בעודם משתמשים לשם כך בחסינות שהחוק הקנה להם.[6]

במקרה הנוכחי, של קצין המודיעין שמת לפני כשבועיים ישנם אף מספר מאפיינים ייחודיים, הטבועים בפרטיו הספציפיים, שכדאי וחשוב לתת עליהם את הדעת.

ראשית, למרות הטלת צווי איסור פרסום גורפים באשר לכל פרט מזהה של הקצין או באשר לכל פרט בדבר העבירות שבוצעו לכאורה, החלו לזלוג ברשתות החברתיות שמועות רבות בדבר זהותו של הקצין, ולאחריהן אף פרסומים ממשיים וקונקרטיים, כולל תמונות של הקצין, שמו המלא, סיפורים של חברים וקרובי משפחה, ופרטים רבים נוספים. נוצר אף מצב אבסורדי, לפיו באתר חדשות מוביל מפורסמת כתבה בעניינו של הקצין, תוך חיסיון פרטיו, ואילו בתגובות מופץ שמו עשרות רבות של פעמים.

התבררות קיומם של מקרים המעלים חשד לפגיעה בזכויות אסירים ועצורים ובשקיפות המידע בפני הציבור, ולאור השימוש הגובר ברשתות החברתיות כצינור מידע משמעותי במקביל , דרכו עובר מידע במהירות, בפריסה רחבה וללא בקרת מהימנותו, מחייבים גם הם עדכון והתאמות למציאות הקיימת. זאת, על מנת, למנוע עיוותים ולמזער את נזקיו של מידע שגוי המועבר לציבור.

עניין אחר הדורש את תשומת הלב, הוא נסיבות מותו של אותו קצין מודיעין. לפי הפרסומים, מצה"ל נמסר כי החייל נמצא בשעת לילה במצב קשה בתאו, והועבר לבית חולים - שם מצבו הידרדר עד שנקבע מותו.
אולם בסביבת משפחתו של הקצין טוענים כי בניגוד לחשדות - הקצין לא התאבד[7]. על פי הדיווחים, אחד מבני המשפחה שוחח איתו זמן קצר קודם לכן וכי לא ניכרו בקולו, וגם לא לאורך תקופת המעצר, סימנים שהיו יכולים להעיד על מצוקה.[8] עוד מקורביו אומרים, שבנתיחה

[6] **טיבי: "אסיר בעל אזרחות אוסטרלית התאבד בכלא תחת זהות בדויה"**, וואלה, 13.2.2013
[7] יואב זיתון, **קצין מודיעין נעצר, הואשם ומת בכלא: הפרשה שצה"ל מסתיר – פרסום ראשון**, YNET 1.6.2021
[8] יוסי מלמן, **שוב "אסיר איקס" ושוב מערכת הבטחון נכשלת בניהול המשבר**, הארץ 7.6.2021

הפתולוגית לא זוהו סימנים של חבלה גופנית, תליה או פגיעה פיזית או דקירה, או כניסה של מחט. כמו כן התגלה כי המוות לא נגרם כתוצאה משבץ או אפילפסיה.[9]

בכך, מתחדד הצורך בחקירה מעמיקה ובלתי-תלויה של פרטי המקרה ונסיבות המוות, וכן מתחדד ההכרח שבפרסום פרטים נוספים, לרבות פרטי החקירה, על מנת לממש את זכות הציבור לדעת ולהבהיר מה בדיוק קרה שם, במחשכי הכלא, שהמדינה כל כך מנסה להסתיר מאיתנו, הציבור.

**מצב העניינים הזה מחייב חשבון נפש בסוגיית האסירים הבטחוניים והעבירות הבטחוניות המסווגות ממספר זוויות, ביניהן כאלה שלוקחות בחשבון גם זכויות אדם. בתוך כך, עלינו לתת את הדעת על השימוש הלא ראוי שעושות הרשויות ומערכת הביטחון בצווי איסור פרסום גורפים, ולהסדיר את האיזון הראוי בין שמירה על בטחון המדינה לבין <u>זכות הציבור לדעת.</u>**

[9] גלית הראלי, **באמצע היום, בדרכו לדירתו בתל אביב על קורקינט, נעצר קצין המודיעין והוכנס לאוטו**, המקום הכי חם בגיהנון 6.6.2021.

# הזכות הנפגעת – זכות הציבור לדעת

זכותו של כל אדם לדרוש מידע ולקבל מידע. שכן רק כך, הוא יוכל לגבש עמדה ולהביע ביקורת על המתרחש במוסדות השלטון, ברשויות השונות, וכן, גם במערכת הביטחון. זכות הציבור לדעת נועדה **להגן על הציבור מפני הסתרת מידע מצד גורמים שלטוניים או מצד מוסדות המדינה, ולאפשר לאזרחים גישה למידע ציבורי.**

מהספרות האקדמית בנושא עולים שני טעמים מרכזיים להגנה על זכות זו במשטרים דמוקרטיים: הראשון הוא שזכות הציבור לדעת היא נגזרת של חופש הביטוי במובנו החיובי. כלומר, על מנת שאזרחי ואזרחיות המדינה יוכלו להנות מזכותם לחופש הביטוי ולנסות ולשכנע אחרים בדעותיהם, על המדינה לספק להם תשתית ראויה ומספקת להשגת המידע. מניעת מידע כזה שוללת מהאזרחים את היכולת דה-פקטו להשתמש במטריית ההגנה של הזכות החוקתית לחופש הביטוי במלואה. באופן זה, הבטחתה של זכות הציבור לדעת והבטחתה של זכות הציבור לקבלת מידע, מהוות תנאי הכרחי לקיומו של משטר פוליטי-דמוקרטי תקין.[10]

הטעם השני הוא קנייני. כלומר, היות שהעם הוא בעליו של השלטון, המידע בו מחזיקות רשויות המדינה שייך לציבור ונועד עבורו, והממשלה מחזיקה בו כנאמנה בלבד. אי לכך, על הממשלה להבטיח כי לציבור תהיה גישה למידע זה, ששייך לו מלכתחילה.[11]

במהלך המחצית השנייה של המאה העשרים, זכות הציבור לדעת הוכרה ברמה החוקתית או החוקית במדינות דמוקרטיות רבות, כמו גם באמנות בינלאומיות.[12] בהשוואה שנערכה בשנת 2005 בין 54 מדינות במועצת אירופה או בעלות מעמד משקיף במועצה נמצא כי ב-36 מדינות היה עיגון בחוקה לזכות הציבור לדעת. במרבית האחרות הייתה הגנה פסיקתית או חוקית אחרת לזכות זו.[13]

---

[10] יורם רבין ורועי פלד "הזכות החוקתית לקבל מידע" **ספר דליה דורנר** 463, 467 (דורית ביניש, שולמית אלמוג ויעד רותם, עורכים, 2009) (להלן: רבין ופלד "הזכות החוקתית לקבל מידע").

[11] ד"ר הלל סומר, דן אדר ועמית אלימן, מסמך רקע בנושא: הזכות החוקתית לחופש המידע (2005).

[12] רבין ופלד "הזכות החוקתית לקבל מידע", ראו לעיל ה"ש 18, בעמ' 483-484.

[13] שם, בעמ' 475; במאמרם של רבין ופלד מפורט כי דווקא במרבית הדמוקרטיות הותיקות הזכות לא כתובה באופן מפורש בחוקה, בעוד שבמדינות שכוננו את חוקותיהן בשלב מאוחר יחסית במאה ה-20, המודעות לחשיבות הזכות כבר הייתה ידועה ועל כן קיבלה עיגון מפורש.

# נדרש איזון נכון וראוי בין זכות הציבור לדעת לבין בטחון המדינה

אנו מציעים לקבוע הסדר שיבטיח את האיזון הנכון והראוי בין זכות הציבור לדעת לבין בטחון המדינה, באמצעות תיקונם של שני חוקים – חוק השיפוט הצבאי, וחוק חופש המידע.

חוק השיפוט הצבאי התשט"ו-1995 בנוסחו כיום, מאפשר מצבים בהם ישנם בישראל עצורים או אסירים **שעצם היותם** עצורים או אסירים ידוע **רק** לרשויות הביטחון.
הדבר מחייב חשבון נפש ותיקון. לא ייתכן שבישראל ייכלאו או ייעצרו אנשים, והדבר יוסתר לגמרי מהעין הציבורית. מידע על **עצם קיומו** של עצור או אסיר חייב להיות שקוף וגלוי ולהיות מובט לידיעת הציבור. הכל, כמובן, תוך הקפדה על חיסון פרטי הפרשה, ככל שיהיה בכך צורך.

מן העבר השני, בשנת 1998, עם חקיקת חוק חופש המידע,[14] התגברה ההגנה החוקית לנגישות המידע הממשלתי והציבורי לאזרחים ולתושבים בישראל. החוק קבע באופן ברור כי *"לכל אזרח ישראלי או תושב **הזכות** לקבל מידע מרשות ציבורית בהתאם להוראות חוק זה."*

**בכך ניתנה לכל אזרח האפשרות לדרוש מידע מרשויות ציבוריות גם אם הן לא קשורות אליו באופן ישיר.**

**<u>אולם פרסום המידע מוגבל ואף אסור במקרים בהם יש במידע כדי לסכן את ביטחון המדינה</u>, לפגוע בפרטיות של אזרחים אחרים או שהשגתו כרוכה בהשקעת משאבים בלתי-סבירה.**

בתוך כך, וכחלק מהקביעה בחוק לפיה אין למסור מידע שיש בגילויו חשש לפגיעה בבטחון המדינה, חוק חופש המידע קובע בסעיף 14 כי **הוראות החוק כלל לא יחולו על גופי הביטחון השונים, ביניהם מערך המודיעין של צה"ל, המוסד, השב"כ וגופים נוספים.**

נראה, כי תמיד יתקיים מתח מסוים בין זכות הציבור לדעת לבין בטחון המדינה. אולם למעשה ניתן למתן את המתח ולהקל עליו, באמצעות עריכה של איזונים נכונים וראויים בין שני הערכים

[14] חוק חופש המידע, התשנ"ח - 1998.

החשובים – שמירה והגנה על בטחון המדינה מחד והבטחת זכות הציבור לדעת מאידך - וניתן לקבוע כאלו שיבטיחו שבטחון המדינה לא ייפגע, ויחד עם זאת הפגיעה בזכות הציבור לדעת תצומצם כדי הפגיעה המינימלית ביותר האפשרית.

נראה, כי ניתן לקבוע הסדר, שיבטיח את האיזון הנכון והראוי בנסיבות העניין, ויגדיר כי **על הרשות הציבורית להפריד בין המידע אשר בגילויו יש חשש לפגיעה בבטחון המדינה לבין מידע שבגילויו אין חשש כזה. בכך, המידע הסודי והחשאי יישמר סודי וחשאי, אולם יפורסם מידע שניתן לגלותו ללא חשש, ושגילויו ופרסומו יתרמו לזכות הציבור לדעת ויצמצמו את הפגיעה בה.**

למעשה, בישראל אסירים ביטחוניים זוכים ליחס חריג. הם זוכים אמנם לייצוג משפטי, עניינם מובא בפני שופטים ובני משפחתם אף מורשים לבקרם מעת לעת בכלא, אבל הם נעלמים מעין הציבור.

**ככל שמדובר בבקשת צווי איסור פרסום מטעמים בטחוניים, בתי המשפט והשופטים נותנים לרוב יד חופשית למערכת הביטחון, כשהם מאשרים את רובן המוחלט של הבקשות ובכך הם מהווים מעין חותמת גומי בלבד.**

המשפחות מצידן, תחת לחץ רשויות הביטחון והפחד מפני התעמרות, משתפות פעולה עם צווי איסור הפרסום הגורפים של בתי המשפט. זוהי מציאות מסוכנת שכבר גלשה מזה זמן מהיותה מדרון חלקלק בלבד. **מערכת הביטחון לא רק שומרת שמידע בטחוני וחסוי לא ידלוף – מטרה ראויה וחשובה לכל הדעות, אלא גם מטילה איפול ואיסור פרסום גורפים על כל פרט שולי וטפל, שכלל אינו רלוונטי לעניינים בטחוניים וסודיים.** למעשה נראה, שצווי איסור הפרסום לא מיועדים רק למנוע פגיעה אמיתית, קרובה וודאית בביטחון המדינה. תכליתם גם לחסום כל חשיפה שתציג את רשלנותה וכישלונותיה של מערכת הביטחון[15].

**מעטה החשאיות מציב גם סכנה ממשית לחיפוי וטיוח של פרשיות חמורות מן הטעם הפשוט שהדבר מאפשר להם להתנהל במרחב נוח יותר מבחינתם.**

[15] יוסי מלמן, **שוב "אסיר איקס" ושוב מערכת הבטחון נכשלת בניהול המשבר**, הארץ 7.6.2021

לאור כל זאת, אנו מציעים לעגן בחקיקה הסדר שיאזן בין דרישות בטחון המדינה לבין זכות הציבור לדעת. **ההסדר לא יאפשר מצב בו ישנו עצור או אסיר עליו יודעות רק רשויות הביטחון, לא יאפשר מצב בו <u>עצם היותו</u> של אדם עצור או אסיר הוא מסווג, וכן יחייב את הרשויות לשתף ולפרסם חלק מהמידע שאינו מסווג.**

במקרה הנוכחי של קצין המודיעין, של האסיר **X** או של אסירים מסווגים נוספים, נראה שאילו היו משכילות הרשויות לפרסם ביוזמתן את חלק מהמידע – הניתן לפרסום ללא כל חשש בטחוני – הדברים היו מביאים לשקיפות רבה יותר, מגבירים את אמון הציבור, מונעים את יצירתם של חרושת שמועות או "פייק ניוז" ואף חלילה מונעים, או לפחות מצמצמים את הדליפה של מידע מסווג לרשתות החברתיות באופן פיראטי ולא מוסדר, וכן מבטיחות את המימוש של זכות הציבור לדעת.

בכך, כולם היו יוצאים נשכרים – הן הציבור, הן בטחון המדינה, והן האסירים הבטחוניים.

# הצעת החוק

הצעות החוק נכתבו על ידי עו"ד מור הרניק בלום, עבור 'מכון זולת – לשוויון וזכויות אדם'.
על מנת להבטיח את עריכת האיזון הנכון והראוי ביותר בין בטחון המדינה לבין זכות הציבור לדעת, ועל מנת לא לפגוע בבטחון המדינה ויחד עם זאת לצמצם את הפגיעה בזכות הציבור לדעת לפגיעה המינימלית ביותר האפשרית.

**אנחנו מציעים לתקן את חוק השיפוט הצבאי וכן את חוק חופש המידע.**

חוק השיפוט הצבאי מחייב תיקון, על מנת למנוע מצבים בהם ישנם בישראל עצורים או אסירים **שעצם היותם** עצורים או אסירים ידוע **רק** לרשויות הביטחון. מידע על **עצם קיומו** של עצור או אסיר חייב להיות שקוף וגלוי ולהיות מובט לידיעת הציבור. התיקון המוצע יביא למצב בו **המידע החסוי יופרד מהמידע הלא חסוי,** ולא יחול איסור פרסום על **עצם כליאתו או מעצרו** של אדם. יחד עם זאת, ככל שיידרש, ניתן יהיה להוציא צו איסור פרסום למניעת פגיעה בבטחון המדינה (וגם למניעת פגיעה בפרטיותו של החייל), על פרטי הפרשה או על פרטיו האישיים של החייל.

כמו כן, בחרנו לתקן גם את חוק חופש המידע שכן הוא החוק הקובע את ההגנה לנגישות המידע של אזרחי ישראל. לפי התיקון המוצע, בחוק חופש המידע התשנ"ח-1998, במקום בסעיף 9(א) הנוכחי הקובע כי רשות ציבורית לא תמסור מידע אשר בגילויו יש חשש לפגיעה בבטחון המדינה, ייקבע הסדר שיבטיח את האיזון הנכון והראוי בנסיבות העניין, ויגדיר כי על הרשות הציבורית להפריד בין המידע אשר בגילויו יש חשש לפגיעה בבטחון המדינה לבין מידע שבגילויו אין חשש כזה. בכך, המידע הסודי והחשאי יישמר סודי וחשאי ולא יפורסם, אולם יפורסם מידע שניתן לגלותו ללא חשש, ושגילויו ופרסומו יתרמו לזכות הציבור לדעת ויצמצמו את הפגיעה בה.

ראו להלן נוסח תיקוני החקיקה המוצעים:

- בסעיף 325 (ו3) (1) לחוק השיפוט הצבאי התשט"ו-1955, יתווסף סעיף קטן (ד):

על אף האמור בסעיפים קטנים (א)-(ג), לא יוטל צו איסור פרסום על עצם מעצרו של אדם כחשוד בביצוע עבירה שנעשתה אגב פעילות מבצעית, ולא יוטל צו איסור פרסום על עצם הגשת כתב אישום נגד אדם בביצוע עבירה שנעשתה אגב פעילות מבצעית.

צו איסור פרסום יכול שיחול על פרטיו של אותו אדם או על פרטי הפרשה, ככל שנדרש למניעת פגיעה בבטחון המדינה.

- בסעיף 9(א) לחוק חופש המידע התשנ"ח-1998, יתוקן סעיף קטן (1) כך שיתווסף לו סעיף קטן (א):

(א) רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:

(1) מידע אשר בגילויו יש חשש לפגיעה בבטחון המדינה, ביחסי החוץ שלה, בבטחון הציבור או בבטחונו או בשלומו של אדם (**"מידע שאין למסרו"**);

(א) מידע ופרטים הנלווים למידע שאין למסרו, שאינם מעלים בפני עצמם חשש לפגיעה בבטחון המדינה, יופרדו מהמידע שאין למסרו, ויפורסמו בהתאם לסעיף 1 לחוק.

זולת
לשוויון וזכויות אדם

**זולת לשוויון וזכויות-אדם** הושק במאי 2020. זהו מכון ייחודי המשלב מחקר וניתוח יחד עם פעילות אקטיביסטית ברשתות החברתיות ובתקשורת הממוסדת, וממצב את עצמו כגשר בין הזירה הפוליטית לחברה האזרחית. המחקרים של זולת בוחנים את מציאות הפוליטית והציבורית, אבל העבודה שלנו מסתכמת לא רק בזה. כמכון מחקר, אנחנו נאבקים באמצעות הצגת סדר יום אלטרנטיבי, עיצוב השיח הציבורי וקידום מדיניות וחקיקה שתקדם את ערכי הדמוקרטיה וזכויות אדם. אנחנו מייצגים תפיסה רחבה של זכויות-אדם, המתייחסת אל זכויות אוניברסליות, זכויות אזרחיות פרטיות וקולקטיביות, וזכויות חברתיות - כמכלול. לגישתנו, הזכויות השונות תלויות זו בזו ומחייבות זו את זו.

קראו עוד בעמוד 'המטרה שלנו' באתר זולת


**מכון זולת לשוויון וזכויות אדם**
**נשיאה:** זהבה גלאון
**מנכ"לית:** עינת עובדיה

ליצירת קשר: info@zulat.org.il
לאתר זולת: zulat.org.il
לתרומות: אתר ישראל תורמת



כל הזכויות שמורות ל**זולת - לשוויון וזכויות אדם ©**